



СЪВРЕМЕННА
БЪЛГАРСКА
ПОЕЗИЯ

Валери Иванов



ГРЕШНА МОЛИТВА

ИЗДАТЕЛСТВО • ЗАХАРИЙ СТОЯНОВ •

ВАЛЕРИ ИВАНОВ
ГРЕШНА МОЛИТВА
И ДРУГИ СТИХОТВОРЕНИЯ

chitanka.info

*И все пак... Какво би бил светът
без Европа? Тя му дарява
хиляди българи като мен,
за които щастието да си жив
е реципрочно на таланта
да ваеш прогреса
на Човечеството!*

ПО СТРЪМНИЯ РЪБ КЪМ ВЪРХА

„Поет всегда виноват!“

А. Вознесенски

АВТОБИОГРАФИЯ

Аз нямам близък в този свят

освен:

жена,

която припознавам;

угрижен брат,

когото съжалявам;

и майка —

стенеща и недоволна,

намусена, сърдита, вечно болна...

Това е целият ми капитал.

Нима напразно съм

живял!?

Аз нямам нищо в този свят

освен:

квартирен ключ

и папка бели листи;

професия на пълен щат;

наследниче,

което ми е син;

и образец на автобиография — един:

Аз: Иванов, Валери Иванов

Звание: Българин

Достойнство: Космополит

Особени белези: Петнист

Състояние на духа: Тревожен

Талант: Даровит

Общо здравословно състояние: Белодробно

Един порок /за досието/: Разсеян

Най-голяма гордост: Трудолюбив

Приблизителна възраст: Достатъчна

Обществени контакти: Единак

Етикеция и маниери: Щастлив
Тежест и ценз: Магистър-филолог
Брак: Пожелал
Ярки изяви: Неудостояван
Хляб имал ли е?: Не е гладен!

САНТИМЕНТАЛЕН ТРИПТИХ

*„Аз бих живял без стихове,
но само в свят, за който те
ратуват.“*

Николай
Кънчев

*Ако не е време за поезия,
то... значи — време е за смърт!
Животът крачи на протези.
И прозаично болен е светът!*

* * *

*Безподложен живот —
айсберг цинична помия.
Между ада и рая, без брод,
сме затънали в нищо — до шия.*

*В тази тленност сами се орисахме —
инжектирахме си доза демокрация...
Даже смъртния акт си подписахме,
като доброволно самоубила се нация!*

* * *

Аз не бях тоталитарен поет.

*И придворен не мога да бъда.
Чакам смирено отвъден билет.
Нямам воля за друга присъда.*

ЖАЛБА

На Пл. Александров

*Отдавна в тая твърд робска
не е имало курбан за светци и апостоли...
Пукай се от мъка, земльо попска,
и чопли семки — за Бог да прости!*

*Низки търгаши ни водиха към „високото“ утре.
Вратове и мутри ни дариха фина „демокрация“.
Лутаме се освирепели като глутница вълци...
И имаме наглостта да се наричаме „нация“!?*

*Псувай, проклинай, сестро — брата си,
че роб на глупците остана...
Разкъсвай в гняв, селяко, душата си,
че време безплодно, безхлебно захвана!*

*Тази страна, отдавна изречена и обрулена,
напоследък гмеж — сатани и демони ражда!
Българийо, майко — нещастна, охулена —
умори ме от болка, недоимък и жажда!*

НОЕМВРИ 1989-А

*Полетяха демократи!
В устрема им:
рenegати,
милионери,
кождодери,
вагабонти,
проститутки,
безимотни,
неграмотни,
репресирани,
маскирани,
ощетени,
саботирани,
селендури с потури,
светила на конюнктури,
малцинства и емигранти,
абсолвенти,
аспиранти...
Хиляди,
милион смелчаци,
в сърцата с патлаци.
Атакуват комунизма!
Днес — навеки — тяхно време.
Цял народ си прави клизма
с ново семе, с ново бреме.
Гео... дявол да те вземе!*

/Из стихосбирката „Шепотът на града“, 1993 г./

ФОЛКЛОРНА ПЕСЕН

По Ботев

*Политиците станаха повече от поетите.
Земята
реве
за стопанин.
И липсва шаблонът —
безброй
са сюжетите.
Наоколо хора
с лица
неразбрани...
Дръвче посадихме —
покълна
из плевел
стърнище
на млада фиданка.
Свалихме диктата — намерихме довод!
Народът се сви
на седянка.
Хоро се зави
на мегдана.
По пладне пропяха джамии.
Затегнаха здраво колана
отбор българи —
харамии.
И демокрация
в синя премяна
от небето слезе при юнака.*

*Па си хвана конче за юзда,
преди да си накриви...
калпака.*

/Из стихосбирката „Шепотът на града“, 1993 г./

СТРАННИЦИ

Странници.
Странници.
Странници.
Всяка сутрин край мене сноват —
таласъмени,
сънени
улици,
като гущери в призрачен свят.

Стенократи —
завързани,
строги —
катинари, заключени в мрак.
Натежали,
оръфани
облаци
каканижат се — крак подир крак.

Бели листи
в моята
памет —
изоставени пощенски станции.
Драсвам клечка —
цигара
на завет.
Топлинката е смърт без гаранции.

Хвърлям фаса,
сърдечно
прекашлям...
Може би съм фатално обречен —
в тази пепел

*гримирана,
прашна —
от живота да бъда изречен.*

*Сякаш
само стоя
и се стичам,
като спривав старик в полумрака.
Има толкова
много
сирачета —
без баща и без майчина стряха.*

*А навън
вече цъфват
кокичета.
И роят се богатите хора.
Времената
не са
за обичане.
Времената са пълни с умора...*

/Из стихосбирката „Шепотът на града“, 1993 г./

АВАНТЮРИСТ

*„Робството снизява дотолкова
хората,
че те го заобикват.“*

Вовнарг

*Те бяха тук.
И си отидоха.
Оставиха ни голи като миди.
Животът ми... напусто ще премине,
защото няма кой
да ми завиди.*

*Те бяха роби
на търпението от жажда.
И въпреки това — велики.
А нас — експериментът ни разяде
и ни превърна в статистически
антики.*

*Ще дойдат пак —
забогатели,
с торби жълтици тук — при скота.
А ти — проливащият пот в постелите —
ще си последният авантюрист
в живота.*

/Из стихосбирката „Шепотът на града“, 1993 г./

ЗЕМЕТРЪСНА ЗОНА

Тук, Слава Богу — няма фереджета!
Макар да пее ходжата,
по обед
са пълни всички кафенета —
с непредани мъже
и дами похотливи.
Развинтват своята фантазия сирашка,
на пръв поглед — видимо щастливи...
На чашка —
интелигенти бистрят политика.
И сочат с пръст шизофреника,
кандидатирал се за депутат
и таз година...
На улицата — просякиня
от благороден минувач
петаче взима!
Метачките стотинките премитат.
Избягали от часовете
ученици —
в компютърните зали скитат...
И слънцето изпира дъждовете!
Решетките отточни — пак отмъкнати!
Едно момиче снощи — в шахта счупи крак...
Данъкоплатците,
дълбоко бръкнати,
се питат за пореден път:
„Защо?“ и „Кой?“, и „Как?“.
Затворените
в топли канцеларии
блюстителите на право и култура —
въртят в ленивите си мозъци
варианти за поредната халтура...

Медиците проклинат занаята.
Учителите — ниската заплата.
Наемните работници — наемника.
А ел. техниците — приемника...
С престъпници, крадци и рекетъори
полицията —
ден и нощ се бори!
Нахалост!
И седнали по български — мохамедани,
прощават се с традициите —
/в баирите/ —
от лани...
А на пазара:
дивотия,
гюрултия,
зевзеци,
зарзават,
цветя,
търговци,
прекупвачи,
романия,
кючеци анадолски,
нашенски хора...
Отвред гъмжи от стока и сергии!
/В пазарен ден е много живописно!/
Отвред —
народ,
пари
и шмекерии.
И пенсионери по опашки виснат.
Това е част от зрелищния град
и от живота му — стандартно непонятен:
поети български не се четат,
почти не ходим на концерти и театър,
на гости вкъщи — на познат...
ЖИВОТЪТ ВСЪЩНОСТ Е — ОБРАТЕН!
В действителност се връщаме — назад!

Човеци сме — от дъжд на вятър...
На кметската управа не ѝ пука, доволни ли сме да
живеем тук...

А в тази земетръсна зона — чарк по чарк,
аз чувствам как убива ме озона —
съвсем професионално, методично, садистично!
И все пак ще цитирам Кенет Кларк:
Не гледам непременно с радост
на бъдещето,
но **ОПТИМИСТИЧНО!**

/Из стихосбирката „Смарагди в пепелта“, 1998 г./

МАЙКА^[1]

*Полунощ е. Всичко спи.
Мракът чер воал е пак разперил.
Чака в мрака бедна, дрипава старица —
с притисната глава о студената стена...*

*Своя син тя чака —
от фронта, лейтенант.
И готова е да чака още, още...
в този мрак, с очи немошни.*

*Отнейде глъхнат глухи стъпки,
жената скача, но... уви!
След парещите нервни тръпки —
несретни... майчини сълзи.*

*А небето горе — черно. Черно!
Сякаш в траур я топи.
Няма го Димчо... и безутешно,
прокоба — сянка — мислите гнети.*

*„О, боже, боже!“ — в безмерна горест,
в сиротен хрип отекват молебни слова,
в очите блесват гневни мълнии,
надежда гасне в клетата душа.*

*Полунощ е. Всичко спи.
Мракът чер воал е пак разперил.
Чака в мрака бедна, дрипава старица —
с притисната глава о студената стена...*

*Всуе... И времето отлита скверно,
от студ сковани — нощите немеят...*

*Тя безконечно чака — упорита, верна —
да ѝ прошепнат, че убит е той — не смеят...*

*Великомъченица, изнурена, горда,
притваря клепки старата едва,
а вятърът свисти като флигорна,
ехиден — ниско в пустошта.*

*Устните мълвят: „О, сине!“,
сълзите текат, ръцете съхнат...
И сякаш никой няма вяра да ѝ вдъхне!
Удар. Стон. След миг кръвта ще рукне!
Финал... Като в легенда свята,
оттътва подир мъртвите скрижал:
„Полунощ е. Всичко спи.
Мракът чер воал е пак разперил...“*

*За миг да помълчим пред свободата...
Геройска смърт поетът е намерил!*

2 октомври 1973 г.

[1] Подпоручик Димчо Дебелянов загива 29-годишен в боя край Демир Хисар, в Първата световна война, на 2. 10. 1916 г. Майката на поета умира през 1913 г. Поемата е реминисценция по едноименната скулптура на проф. Иван Лазаров в родната им къща в Копривщица. ↑

НАСЛЕДСТВО

*В бездарното многозвучие понякога на нощите,
в хладното и шантавото
ме избива на лудост от радост,
че дишам благополучно и кашлично,
че долавям в звук тишината,
когато барабани само вятърът...
Тогава си мисля,
че душата ми е пансион на бездарни величия,
остра заплата на тъп депутат
и скъп залък евтино балканско самочувствие.
В безразличието на неоновите вечери
някаква безизходност ме гони,
преследва
и смачква,
сякаш нямам право да зная съдбата си.
И като необмислена тийнейджърска рожба
си тананикам поредното стихоплетство,
в оправдание на горецитираното оптимистично
черногледство...*

ВСЕ НАПРЕД...

*ВСЕ НАПРЕД — КЪМ БЕЗКРАЯ. ВСЕ НАЗАД — КЪМ ЧОВЕКА.
НИЕ ВЛИЗАМЕ В РАЯ, НО ПО АДСКА ПЪТЕКА...*

*Чаках. Предълго — чаках.
Не плаках, не скачах, не виках: „Ура!“
Аз отсъствах от тълпите площадни.
И не вярвах на празни слова.*

* * *

*Той пристигна — след бурите сини,
след червения траурен бриз.
Бежанец, имигрант — наш далечен роднина.
Или просто — с баща — цар Борис.*

*Разсъблечен — огледа народа.
Посъбра своя юпи кохорта.
И превърна живота ни в ода
за последната българска орда.*

*Кой ще тръгне на бой или свада
с тази вярна перфектна пасмина?
На колцина награда се пада
да умрат в бой за тебе, Родино...*

* * *

Царят — гол. Народът — бос.

*Ама, че шега нелепа.
Няма трон експремиерът — гост.
Звучно смее се Асклепий.*

*Зла съдба. Добър урок.
Вечно тази орисия.
Една страна. Един порок.
Все чакаме отнякъде Месия.*

*Сега боли, че сме се кръстили
и благославяли трохата демокрация.
А някои ще си оближат пръстите
с потта на българската нация.*

*От дявола не се боят натрапените — „силни на
деня“.*

*И като в ковчези ни делят — според лустрото — не
според ума.*

ВАШЕ ВИСОЧЕСТВО

Да Ви целуна ръка,
да се препъна о прага...
Пардон!
Да падна възник,
за да зърна царствената осанка,
която не притежавам...
Безхлебие.
Предчувствие за безхаберие.
Като ВОТ навятъра — даули бият насред
мегданите.
Кръшно се хоро захвана.
Вече 16 години станаха,
откакто —
в химерична каляска и с нос,
увесен над трапезата,
забил весла в соления месал —
народът търси анамнезата
като луд по невнимание.
Сатрапи.
Някак капе.
Капе агнешко —
мълчанието на кастрирани копои и скудоумни
пажове.
И непрогледен — мракът кънти.
Сам,
като сред свои —
за последен път — натрапник.
Ваше Величество,
отричате ли се от приказката за униформата си?

НОВИТЕ ТРУПОВЕ

*Свършено е да свършиш!
Един изстрел пушечен.
Стъпкваш сълза на поет самодоволно в нозете си.
И в шемет,
пропътувал всички ширини,
пространства
и измерения,
кръстосал рапира, като Сервантес, с вятъра —
се завръщаш —
авантюрист,
фалирал бедняк.
И като почтен глупак
ще си тръгнеш —
боговъзпрян,
дрогиран до срам
или мъртвопиян —
от утробата майчина,
за да прогледнеш в очите бащини
и да съзреш отново себе си.
Страшно бият на заран тъпани.
Кръв от рани капе в душите тъпи.
Надменно прасета колят палави гангстери.
Вият на село дъртите псета.
И гордите твари се схлупват.
Внесете новите трупове!*

ВОПЛИТЕ

Усилни години.
Осакатени скотове.
От оригиналност вече ми писна.
И този строй ще прогние кокали...
Съдбата ми зелева вкисна!
Неизповедимо е мълчанието през зъби.
Барутен погреб тлее като рана.
И зейнали са стръмните ми зъбери.
Животът пак е карта проиграна.
И няма връщане назад.
И утре — няма.
Светът е повече от грешен.
И няма рай.
И няма ад.
Човекът е трагично смешен.
Сред толкова възпитани невежи — нямам сили,
за правото си на озон — да споря.
На хоризонта лилипути са се възцарили.
И няма хора.
Няма Хора...
Навярно клупът ми е тайно хвърлен
и онзи жлъчен кикот е за мен,
щом този век — гротесково оцърбен —
желае да ме види победен...
Зъл гняв попарва смуглите ми бузи.
Това не е поредният миманс.
Погребах романтичните илюзии,
но не изпадам в декаданс,
за да просъществувам — сред убийства и разврат,
защото знам,
че някога отново ще се срещнем
по онзи Лунен път, наричан още — Млечен,

за да пребъде българският Голиат!

ГРЪНДЖ

*Трябва ми един куфар —
да си събера ума,
един чадър —
да полетя от седмото небе;
и една здрава кубинка —
за да разбера,
дали съм стъпил на твърдо —
там,
където не е България.*

*Два ада не съществуват.
Къде ми е Родината?!*

СИНДРОМ

*Трикольорът ни е сив трибагреник.
И бяла лястовица в него няма.
Не вярвам нито в ад, ни в ангели.
Душата ми е кратер на вулкан.*

*Мъжете пият и бесуват.
Жените дуплят дари и гнездят.
Децата свикнаха да псуват.
Светът е анормален свят.*

*Поети пишат „авангардно“
и кътат дребни за едно кафе.
Старчоците ни гаснат ретроградно,
с пробойни в белите и черни дробове!*

*Бог на безбожни абстиненции —
моят народ е дрогиран по рождение!*

ВИРЕЛЕ

*Животът се превърна в риск...
Въртят ни като в денсинг-микс.
Дори да си издигнеш обелиск,
водите ще те отнесат на Стикс...
Човекът може като вълк да вие
и като червей по земята да пълзи.*

*Нима и ти, и аз не сме удавници?
Приличаме на тежководолаз,
достигнал дъното — без акваланг и плавници...
Какво остана още живо в нас?
Човекът може като вълк да вие
и като червей по земята да пълзи.*

*Навярно тръпката на шлемовеец Хермес
държи ни над водата като корков кораб,
клатушкац се пред дверите на Троя,
с болезнено разкъсан епидермис...
Човекът може като вълк да вие
и като червей по земята да пълзи.*

*Мирише на скорбяла и на тор.
Май влязохме не в Троя, а в Содом...
Натирихме жените си в Гомор.
Страним от божия си дом...
Човекът може като вълк да вие
и като червей по земята да пълзи.*

*Дотук ли ни докара Уудсток?
Превзехме обетовани земи,
а Че Гевара си остава пак пророк,
щом „българин да се наричам“ ме боли...*

*Човекът може като вълк да вие
и като червей по земята да пълзи.*

ПОЛИТИЧЕСКА ЗИМА

*Животът е строг — като Сталин.
Лицемерен живот — като Брут.
Вече ясно е — пътят към рая
идва с болка, недоимък и студ.*

*Заседават народните вождове —
всеки делник превърнаха в бreme.
За ковчезите — дал Бог гвоздеи!
На велможите за кого ли им дреме...*

*Вече няма приятели, близки.
Тази криза тотално съсича.
Не ни стоплят рокади и чистки.
Сърцето в гърдите се спича.*

*Няма изход, не трябва и крушки —
от половин век се лутаме в мрак!
И на Радой Ралин „лютите чушки“
не струват вече пукнат петак.*

*Анемични социални протести.
Отшумя параноята на народа.
Депутатите вихрят фиести.
Вапцаров и Ботев не са на мода.*

*Спри за миг, съвземи се, човече!
Виж, Родината в низост изпадна!
Черна котка ли път ни пресече...
или някой парите открадна?!*

*Има изход — Месия — Европа!
Хитлер крахна, но плащаме — ние!*

*Някой гроб на България копа.
Зима бяла на портите вие...*

ФЛИРТ С НАРОДА

*Навън е ураганен вятър.
Едно безкрайно лутане сред полунощ.
И с утрото вампирско по-нататък
ще продължа да пия — още, още...
Отдавна мъртвите не любят вече.
Аз, като тях — на тлеене обречен —
ще пофлиртувам с влѣхвите в самотната ми стая,
без даже с устни да докосна рая.*

*Върни душата ми на Дявола,
о, Боже — мой анатемосан враг!
Аз знам, как татко се е давил
на Мътница в настрѣхналия бряг.
Завръщам се към твоето неизречено
и стискам твърд пестник — за ресто...
Ако животът ми на смърт ще е обречен,
не ме търси за изкупленията си често!*

*И болката в сърцето, неподавена,
отдавна съм превърнал в рехък гроб.
Душата ми — пачавра неощавена —
отскоро е на страстите ми роб...
От обещания и клетви ми се гади.
Животът е фъшкия вкисната.
Умираме по скелета и барикади —
открай време сме така орисани!*

*Низвергнатите — тук са преродени,
копоите — раздават правосъдие!
Иисусе, ти не си до мене
и аз не искам вече милосърдие!
И аз не искам да ми ближеш раните!*

*Ще бъда, ако и тебе бъде!
Братоубийство ври в казана на Балканите...
А ти от своите миряни си прокуден.*

24 март 1999 г. — начало на войната в Косово...

ЖРЕБИЙ

*„XX век е на разпокъсаните, а
не на слабите и малодушните...“*

Казал го е Жул Кларси... Не го познавам. И той мене.

*Жребият беше странен.
Епохата ни отмина — ние също.*

*С души дребни и самочувствие всемогъщо —
умирахме,
смъртоносно устреляни...
Нормално е —
на наивен народ:
подли политици,
суетни шизофреници,
кариеристи и егоцентрици —
абсолютно всевластна олигархия.*

Родината клекна в епархия.

*Някои гамени бягаха от полицията,
а през останалото време лежаха на друг гръб.*

*В слабата държава ни прилошаваше от
безтегловност.*

*Безвъзвратни промени:
все повече жени — развратни, все повече мъже —
обратни...*

*Докосването до демокрацията
по параболата на имитацията
ни доведе до абсурд —
космонавтите да приключват екскурзиите си в
открития Космос
със закриването на няколко български правителства
и още едно,
което беше същото.*

*Това е Новата история — разголена, брутална и
перверзна.*

*Кръжим по странна траектория — в познатата
порочна бездна...*

И нищо ново сред Всемира. И нищо ново под Небето.

*Ще дойде Бог с тояжка от баира
и ще си върне с ресто — всичко взето.*

ПО СТРЪМНИЯ РЪБ КЪМ ВЪРХА

*По стръмния ръб на изкачването към върха,
толкова обозрим
и неосезаем,
понякога умората си казва тежката дума...
Сменят се правителства,
развенчават се шампиони...
по стръмния ръб към върха.
И винаги има виновно,
почти невменяемо,
вдигане на гузни рамене,
когато няколко глави се търкалят в прахта —
по стръмния ръб към върха...
И толкова е смешно,
когато системите се сменят,
с мотивацията да спрат лазенето —
в името на летенето...
И винаги стъпваме
много внимателно и безотговорно
по земята,
когато изкачваме върха...
Няма място за крахове,
няма място за загуби,
когато имаш за гръб Парките на съдбата,
а за лице —
результатите от последните местни мажоритарни
избори...
Защото по трудния път към върха,
няма непреодолими граници
в бездната от съгрешили —
с благословията на Сатаната — съзаклятници...
Защото изкачването
не е спорт за неопитни и аматьори...*

*Всички останали са професионалисти —
когато не става дума за почтеност и феърплей...
По стръмния ръб към върха
се спускам бавно...
нагоре...
за всеки случай.*

ПОРТРЕТ НА ЛЮБИМ ЧОВЕК

На баща ми...

*С осанка — горда, благородна.
С чело — гениално. И пророчески очи.
С усмивка — ласкава, беззлобна.
Смолисто черни — къдрави коси.*

*Широки плещи. Мека гръд.
С коремче — тяло. Сочни длани.
Атлет в походката, в нозете — твърд.
С тен — мургав, астраганен.*

*И с говор — кадифе. Възостър слух.
Светкавично-контактна мисъл.
Характер — кротък. Но челичен дух.
По-често весел — рядко кисел.*

*Любвеобилен до неправдоподобност.
Приятел пръв с деца и старци.
Избягваше баналните подробности.
Но безпощадно строг към недостатъци.*

*Той мразеше играчите на дребно.
Простаците и лицемерите презираше.
Първоучителю, така си ми потребен...
Единствен ти от всички ме разбираше...*

МОЯТ СИН

*Моят малък син, единствен,
вече е пораснал мъж голям.
Крачи винаги замислен,
а в очите му проблясва плам.*

*Още футбола обича.
„Борим се“ почти през ден,
а по него купчина девойки тичат.
И прилича истински на мен.*

*Съдба му отредих нелека,
но да е щастлив желая...
Днес и да ме мрази — нека!
Утре ще ме благославя, зная.*

СТРОИТЕЛИ

На майстор Ваклин

*Елате тук, при нас — в строежа.
Работим заедно година вече.
Какво ли не строим — дворци, човечност...
И плана преизпълнихме далечен.*

*С ирония ни гледат строеваците,
говорят често, че не сме воини...
Да дойдат тук, при нас — в кофражите,
да видят как се служи по-достойно!*

*Романтика се крие и в бетона,
в издигнатото скеле, в морния ден...
Душата ти прелива от доволство,
когато видиш блока — построен!*

*И нищо, че не носим автомати —
ръцете ни по-силни са от тях...
Делата трудови са ни гранати.
Строител ли съм? — Не... Но бях!*

София, 1983 г.

КАРАУЛ

*Нощна стража бди съня ми —
сън за делника — заслужен.
Твърда стъпка — мъжка дума.
Взор — от лутане — изпружен.*

*Смяна — караул застъпва.
Мокрят сънните клепачи.
Пуква се зора — изтръпва.
Първият петел не грачи.*

*И в душата ти е леко.
Стене морната ти плът.
Лягаш си — на топло, меко.
А войничето — на нара твърд.*

*Някъде в нощта — далеко,
поглед впил в една звезда,
идва по сърдечната пътека —
войничето, с писмо в ръка.*

Пловдив, 1981 г.

ПИСМО

*Той получи писмо от Ирина.
Беше тъкмо застъпил на пост.
И зачете: „Прости ми, любими,
заминавам в чужбина — на гости!“*

*И изтръгна: „Това е измама!
Тя кръстосва с приятел градинките
и в тайфата е първата дама,
щом е скъсала нашите снимки!“*

*Да. Писмото ѝ беше последно.
Без целувка за сбогом — финал.
Войничето стори нередното —
просто, само за миг — примижжа...*

*Но дежурният нямаше време
да го чуе в среднощния хлад.
Отривисто изрече:
— Ей, редник! Утре — карцер, след този наряд!*

*А сърцето му лудо туптеше:
„Арестант по неволя — не може!“
Караулът блаженствено спеше.
Бавно пръста на спусъка сложи...*

София, 1983 г.

ДЕМОКРАТИЧЕН МЪЖ

*Той знае що е бедността —
живот — безочлив и изречен,
разбита от юмруците врата
и път, на пъкъла обречен...*

*Безхлебен. Неглиже. Унил.
Върви из пустия градец,
ръцете в джобовете свил,
с лице изпито — на светец...*

*Така е. В този зъл живот —
добър да бъдеш е несрета.
Пари печели с кървав пот,
съдбата му е тягостна и клета.*

*Бракът му оказа се — погром.
Кариерата му рухна отведнъж.
И пуст е неговият дом.
Един демократичен мъж.*

*По улицата крачи — оснежен —
интелигентен, тих, невъзмутим —
с душа сиротна и скопена...
И няма за какво да му простим.*

ПОСМЪРТНО

*Съдбата е безмилостно жестока.
Съдбата, 100%, е трагична.
Ти падаш. Друг ще те смени и... толкоз!
Нима сломеният е личност?!*

*Умираш и след смъртта ти — вопли.
Това е подлост прозаична.
Животът е борба за кокал,
народе мой, а ние го отричаме.*

ГРЕШНА МОЛИТВА

*Ако съм грешен, Господи, прости ми!
Аз бях наказван и преди.
Ако не бива да изричам твоят свято име,
живота ми завинаги вземи!*

*Не ме гори на тази жежска клада,
че в своя път нагоре, към върха,
сърцето и душата си отдадох
на близки и любимата жена.*

*Бъди до мен — опора или сянка.
Бъди до мен — палач, зъл демон мой.
Но никога не ми напомняй,
че роб съм бил, че роб съм твой...*

*И ако си Господ за мъжете като мене,
и ако си Господ за хората Един —
не ме заставяй, Боже, на колене —
да съм ти предан и покорен син!*

Амин!

СЛЕД БУРЯТА

На Иван Пейчев

Вече късно е,
прекалено късно е
за силни мъжки приятелства —
моят кораб в небето отдавна отплава,
странстващ рицар
след нежно предателство,
след неподозирано гнусно предателство —
боен флагман, с разкъсан пряпорец.
Рано е,
съдбовно рано е
за забвение или котва в морето —
аз пътувам,
пътувам,
с кървяща рана,
към мостика на мечтите,
където
всъщност никога не е късно или рано,
никога не е било безвъзвратно късно
и особено рано,
ако всички гари и влакове са се сбъдвали,
ако животът е ново прераждане,
ако това за пръв път се случва...
Всеки край е ново начало.
Всяко начало — нов край.
В края тъжен и не толкова,
защото все пак ти си длъжен
себе си поне веднъж да излъжеш,

*че не е прекалено късно,
че не е обезателно късно
и че никога не е особено рано
да разбуниси вълните гигантски
пред даляна на океана,
и да превърнеш живота си в празник,
в един безконечен оазис.
Не е късно,
не е късно, капитане —
замислен, мълчалив и наскърбен от хората —
да продължиш далечното плаване
и да заживееш отново истински.*

НЕБЕСНА ХОРУГВА

„Mortui vivos docent“

АНАТЕМА

*В синевата на нощите
невидими сенки чезнат през очите на моята трева,
която невероятно проглежда,
щом змей пролази съня ми...
И се отпускам по гребена на мълчанието,
потъвам в неутолими облаци,
сякаш смерч опепелява душата ми.
И пътувам,
пътувам,
пътувам —
към залеза,
като зарево на влюбени шепоти,
зрънце щастие нося — капка сълза
от корена на онова „лудо биле“ —
за изцеление на непростимото...
Греховен се стича в стремето си вятърът,
узрял да прозре времетраенето на земетръса,
сравним с риска да си жив
в увертюрата на тлеенето.
По това омагьосано нанагорнище
се спускат покосени мечти и проклетия —
мои вещици вкиснати,
метреси и неприятели,
мои противозачатъчни пориви,
в които не вярвам
и в които не търся спасение,
оцелял с първото покълнало кокиче напролет.
Колко зима съществува в жаркото лято.
Буйно раснат моите стръкове —
дни снощни и нощи гневливи —
след битките с неустреляни недораслеци.*

*Изричам хули несторени и сторвам вината си
праведна,
като еретик — неволно изсъскал, в името на
безсмъртието:
„Анатема, Господи!“ ...*

ДУШЕГУБИЕ

*След полунощ е.
Моят час.
Вживявам ли се в роля на поет
или съм истинският — аз?*

*Безсъницата — моя вярна жрица —
отново топла длан протяга.
И тихо ме превръща в рицар.
И влюбена, доспехите ми стяга.*

*Обзет от тайнствена тревожност,
напрегнат делнично и изнурен,
от чара ѝ погълнат до безбожност,
подире ѝ пак тръгвам осенен.*

*Щастлив съм, че обсебен от магия,
покоя си поделям с нея.
Обичам я, защо да крия?
На полосата с утрото живея.*

*Далеч от снобската гълчава,
от скотското еснафско общество,
сърцето ми да бие продължава,
душата ми празнува опело.*

*А в слепоочието камбана бие...
И спусъкът на нервите прищраква.
Дълбоко в мен детето вие.
Луната хрипе и оплаква.*

*Готов съм и зората да разстрелям,
поиска ли го приказната фея.*

*Не скърцам зъби, а споделям...
И сякаш умопомрачен се смея.*

ПРОКЪЛВАВАНЕ

*С годините се научих да побеждавам в себе си
и пороците,
които не притеждавам...
Чужди вини ми висят на врата —
някакви черни поличби.
Заложник на странна съдба —
чувствам се ничий.
Смехотворно епизодичен,
провинциално романтичен —
мразя опеката варварска
и гневя се на наглите нарциси,
родени в смога на неграмотни облаци,
с културата своя махленска.
Обичам чистите нрави и помисли.
Презирам сериозните комикси.
Вероятно
разбирам ориста да си жив — по инерция...
В душата си нося смирение,
но време не стига.
Прокълваха ме врани и човки.
И късметът — нокът трева — преди изцеление —
свойски намига!
Кому?
Нима се превърнах в ширмовка?!*

КРЪГОВРАТНО

*Искам да се прибера.
Искам да се върна у дома.
Напоследък съм изненадан
от грубите вмешателства в моя чий живот.
Понеже е чужд,
същевременно — личен,
защото се лутам в тълпите
като някакъв персонаж — абсолютно гномичен,
бих казал:
станах почти безразличен към какво ли не...
Дори към псувните и свадите пошли.
Посрещам зората с очи кокоши.
И ми е лошо,
твърде лошо от летене,
от което клепачи болят
и ти се вие свят,
че си роден
и още млад —
на такъв точно кръстопът.
За последен път изпадам в смърт...
И не искам да се прераждам повече.*

ДУША

Спокойствие, без което не мога.
Загадъчност на усамотения бряг.
Зрънце покровителство, заченато от Бог,
като спасение в непрогледния мрак.
Заминавам.
Ще бъда нормален.
Единство на природата и бездна е душата ми.
Тлее синкава бездънна пропаст.
И чужд на безбрежното плаване,
търся пристан — насън.
Живот, като шеметно отдаване.
В копнеж и в мираж пресъхва коренът на ниския
облак,
от който искам да въздъхна и не мога...
Ще окъпя света в своята аномалия,
че потъвам в ничии обятия,
където измамната вечност
ще ме приюти сред нежни болки и безмълвия,
вместо удавяне...
Стене хищник — вятърът.
И гняв опипва съдбата ми.
Тежат прангите на ужасеното пиянство на
пленника,
развързал примката на мълчанието...
С безброй лъжи и изстрадани луни се катеря,
и опознавам падането, в което нищото е всичко.

ВАЯТЕЛ

*Криволичих, докато сгреша попътното лутане.
Извървах летни и зимни порои,
като звяр хищен ръфах нощите,
за да обладая умората;
като нафора в грешната паст на праведника —
глътка озон отпивах при пробуждане...
Безпощадно и гибелно ваех сълзи
пред очите на бездарни безличници —
аутсайдери и неудачници,
които ме презираха някак естествено
и ми лепваха изкуствени прякори...
И от суета разбивах светли блянове,
ненабленувал се на щастие.
Докоснах с устни небесното тайнство,
в което никой няма приятели.*

НЕБЕСНА ХОРУГВА

Черни кинжали на черни оброци в белите ноци
сутрин рано ме будят.
И сърцето се свива в шепя кал.
И унивам.
И петли кукуригат.
Идват с тях самодиви.
Знам, че мислите болни надалеч ще прокудя...
Виждам татко в нетлен,
той ме гледа — прошарен,
с очи просълзени... и бавно разтваря се в мен.
Разговаряме тихо и споделяме всичко —
как живяхме щастливо,
как попаднахме в нищото.
Аз не искам да страда и не искам да спорим.
Като син и баща, сгушени, своите тайни говорим...
А навън се разсъмва,
мракът сив пак си тръгва —
ще се вдигне мъглата под небесна хоругва.
Криво-ляво ще легна и ще дремна нататък,
от патрона ракия глътка жар ще отпия,
та дано във ведрото ми секне пожарът,
гдето кътам като старо имане —
своите предани чувства, своето лозе небрано...
И дано се пречистя от най-тъмната рана.
И дано е лъчиста старостта ми незвана.

АМИННО

*И ако бавната ти клада
не е преддверие към Ада,
Господи,
кой път вървя,
кажи ми...
И ако на баща ми под земята черна гният
костите,
не е ли всичко в твое име?
Прости ми.
Като мрачно, тъмно пред очите ми.
Нейде там — горе, вещ бакалин,
преброил си до стотинка дните ми...
Смрад и душно е наоколо.
Затъвам в най-дълбокото.
Така ли живеят небесните ангели!?
Не изкупих ли греховете каменни?
Не ти се моля и кланям като смирен праведник.
Дошло му е време да прогледна.
И да прокълна деня си на раждане.
Зачеваш на земята изверги,
а светът е свиреп до себеизяждане...
Да бъдат твоето царство и воля!*

Амин!

АНАТЕМОСАН

Анатемосан.
Грешен.
Сатана.
Разбрах, че Бог ме е презрял...
Но Бог е мъж,
не е жена —
убие ли ме,
значи е... педал!
Кому говоря?
Сигурно съм луд!
Играя си на жмичка със смъртта.
Смъртта е строга,
не е шут,
и бяга, както робът — от калта.
Без авангард,
без тил
и без фаланги,
в една безкрайно безпощадна сеч,
размахвам като кръстоносец пранги,
превърнал своите окови в меч.
Боя се.
Станал съм пророк.
Не ми е трудно да гадая.
Навярно съм любимец на Иисус...
За повече — не мога да мечтая!

Прости му, Боже, той е лунатик,
дори и денем броди по звездите!

АЛИЛУЯ

*Навярно няма време да греша —
съдбата колебливите наказва.
Каква е всъщност моята вина,
щом Господ кодекса си сгазва...*

*Боя се... Може би е сън...
Кураж, че времето — лекува.
Ноцта е курвенска навън,
щом пак с обратните флиртува!*

*Денят е същият — и песоглавец —
облизва ме и казва: „Сбогом!“...
Животът е проклет мерзавец.
Животът няма нищо общо с Бога.*

*Щом движа в своята ръка писеца,
преди да ме разкъса гилотината —
покланям се дълбоко на Светеца —
за глътката отсрочка до кончината!*

ЛЮБОВЕН КАТЕХИЗИС МАДОНА

„Как странно я люблю...“

Н. А. Некрасов

БОЯЗЪН

*Кристално бистър небосвод.
Планетите са сини портокали.
Долита Марс в един живот
с полуразбити идеали...*

*И ако ли навън петлите кукуригат,
и ако ли някой има среща с цвете —
това е знак — отгоре ни намигат,
приятелски, но тайно — боговете!*

* * *

*Протягам длани — твоите да стопля,
а ти се дърпаш —
мигновено, хладно...
А мене продължава да ме чопли
докосването помежду ни —
странно...
Боботене. Неразбираем шум.
Не, глух не съм! Напротив!
Чувам как сърцето ми пулсира,
чувам как в нощта шурчето — свири...
А тогава...
бива ли да се страхувам,
щом неприятното,
ненужното —
не чувам?*

СВЕЩЕН ПОРОЙ

*И векове наред,
един и същ
рефрен — до болка се повтаря,
че в цъфналата буйна ръж
се любят двама — Тя и Той.
Ах, този серпантинен дъжд!
Ах, този свят чудесен!
Не е необходим Троянски кон.
За любовта е все едно —
не съществува никакъв сезон.
Дъждът в мъжа —
напролет и наесен,
самотните му стъпки по паважа,
любовните му тръпки,
камуфлажа...
познато е — каквото и да кажа.
Мъжът под дъжд,
добър и благороден,
той няма шапка и чадър,
безкрайно романтичен,
старомоден,
ухае на коняк и нишадър...
Понякога подсвирква си с уста.
И вечно търси предана жена.
Това съм аз.
Това съм 100% — аз.*

ЗАЛОГ

*И зърнах пак прииждането на зората,
и дланите ти нежни приласках,
и стенеше като устрелян вятърът,
подобно неизречен грях...*

*Душата ми — измамна фуста —
прилича на откряната врата.
Надзърнал в крехката пролука,
изчезна зейналият мрак.*

*И тъжен беше този бяг.
На този бряг ще бъдем само двама —
ти, залезът и аз.
Това не е любовна мелодрама.*

*Това е в профил и в анфас — картина на Пикасо.
Детайлите са демонски вселени.
След теб, като инок — ще сложа расо,
пред Бог ще падна на колене...*

*Шегувам се — един и същ,
не искам и не мога да съм друг!
Това ли е залогът да си мъж... —
Любимата да бъде вечно тук.*

ПОЛИЧБА

*Денят е миг. Нощта — безкрайна.
И нейде ще се съчетаят — без стон, без звук —
и в пълна тайна, без нашата да разберат дори.
Че нежното ми зрение си ти.*

*Като молитвен дъжд ме осени,
тъгата ми — до дъно пресуши.
Направи ме — обичан и щастлив!
Навярно Бог ще ти прости...*

*Напук на всички вчерашни табути —
една любов — разголена до свян,
поличбено красива, необута —
пътува към небесния талян...*

ЗАЩОТО ДА СИ ЖИВ...

*ЗАЩОТО ДА СИ ЖИВ Е ЛУДОСТ — В СВЕТА НА ГАСНЕЩИ
СЛЪНЦА...*

*Защото няма утре, няма бъдно,
щом заедно сме с теб сега —
не вярвам в никакво отвъдно,
но вярвам на Любимата жена!*

*Изгарят ме съмнения и клетви!
Една е болката след урагана.
Когато си готов на саможертви,
зараства и най-дълбоката ти рана!*

*Греховна не е обичта ни, знай,
щом винаги се вслушваме в сърцето,
което с чуждата вина ридает.
И няма да ни съдят на небето.*

*Щастлив съм, че си още тук,
че крах и горест надживя.
Бъди до мен — сълза на друг,
бъди до мен — най-предана Жена!*

СТРАННО

Странно.

*Как странно животът се гърчи сред моите стаи
душевно*

*и с кикот съдбата се кълчи пред нощите с тебе
безхлебни...*

Отивам си, мила, не бой се —

почти сме си казали всичко...

А щом ме изгубиш — преброй се —

до себе си имаше „Нищо“!

Странно.

*Как в треска сърцето тупти и как тягостно
пантите скърцат.*

*Отлитнаха птици сами към топлия юг, някак
бързо...*

Разбирай — това е сълза,

в която искри обичта ми,

с която си тръгвам едва,

в която се стича денят ни.

Странно.

*Как нервно стеле се по мен с демонично кънтене
небеса.*

*Аз вече съм камък студен или просто — твоя жалка
метреса!*

*И не моля за къшей подслон в този дъжд —
истерично дълбок...*

Като пурпурен облачен стон,

ще потъна

в необята наоколо.

МЕЖДУ РАЙ И АД

Да няма кой да те посрещне,
когато уморен се връщаш у дома,
и да се чувстваш в изнемога — грешник,
в чертога на любимата жена;
да търсиш в изневярата пощада,
да искаш да си вече друг,
душата ти безпаметно да страда,
че всъщност си безупречен съпруг;
и този някой — гневно, за награда —
да сочи в теб предателска вина,
че в брака си горял на клада,
за да опазиш чиста любовта;
че дръзнал си по мъжки да ругаеш,
че бесен бил си от досада...
Не може, драги, за това да знаеш,
щом всичко е дилема и тирада...
Ти можеш да гадаеш кой си тръгва,
че няма път напред и връщане назад,
че съвестта започва да послъгва
в живота между рай и ад.

Това е то.
Объркване до изнемога —
ръка в ръка, сърце в сърце...
И молиш за спасение Бог,
почти подгънал колене.
Защото имаш право да живееш,
да бъдеш истински обичан,
но ако не можеш да го проумееш —
палачът — жребий те посича!

БОЛКА

*Ти си тръгваш внезапно и мокра.
Истерично затръшна вратата.
А пък мен непрестанно ме чопли
затаената болка в душата...*

*Ти си тръгваш — вбесена и чужда.
Сякаш нищо сме нямали двама.
Всъщност права си — нямаше нужда
да разиграваме сапунена драма.*

*А навън е студено и влажно.
Без звезди, без луна е небеса.
Но сега и това не е важно,
моя скъпа, красива контесо...*

*Дълго мисля над твоите думи,
над обидите — пошли и злъчни,
и над моите шутовски глуми
през годините тягостни, мъчни...*

*Аз ти вярвах безропотно, мила,
исках ти да родиш моя син,
да ми бъдеш опора и сила,
и през гроб да останем — един...*

*Колко нощи си спала дълбоко,
за да гасна по пътя си черен...
Извървя с мен живота широко.
Бил съм сляп... и неистово — верен!*

СЛЕПОТА

*Нощта пак спуска своя мрачен креп,
макар звезди да греят по небето.
Обичах теб и само теб,
но сляпо е понякога сърцето.*

*Ти сляпа бе за любовта ми чиста.
Аз сляп съм бил за твоите лъжи.
В усмивката ми светеха мъниста,
но креех в своите очи.*

*А бях готов да съм ти предан сляпо,
да съм до теб и в болка, и в тревога...
Това е нашето последно лято.
Не искам повече. Не мога.*

*Сълзите ми ще те прогонят надалече.
Сърцето ми ще те изтръгне от съня.
Изстинахме си до полуда вече.
Обезлюби ни тази слепота.*

ЛУННО МОМИЧЕ

*Лунно момиче,
мой блян,
моя тиха сребриста мечта —
аз в съня си,
в лъчи бях облян
и те търсех в треви и цветя.
Колко хладна,
студена —
нощта
ми донася прегръдките свои,
сякаш няма е тази луна...
И ме стоплиха ласките твои.
Сякаш странно,
обиквам отново —
бях забравил, че има звезди,
бях изгубил и дума,
и слово.
Но дойде със съдбата и ти!
Лунно момиче,
мой грях,
мое тъжно,
щастливо ухание...
Та нали в своя път те копнях!
Ти си сбъднато мое терзание.*

УСМИВКАТА

„Аз като филм те преживях...“

Ал.

Геров

*Усмивката, в която те обиквам,
която ме отнася надалече,
е сякаш трудното, с което свиквам,
с което бавно свиквам вече...*

*И срещите — внезапни като време,
което сме жадували след болка,
са сякаш мое сладко стреме...
Върти се филмовата ролка.*

*Артисти ли сме и безбожници ли, що ли?
Заложници на нечия съдба?
Съдбата не обича да се моли.
Съдбата — просто е — съдба.*

*И ако сгреша, че те обичам,
и ако сгреша, че си до мен...
От миналото си — не се отричам,
от твоята усмивка покорен.*

ШАРАДА

Обичам твоя светъл поглед,
безмерно нежните очи
и тяхната тръпчива болка,
че влюбена и в мен си ти,
а аз по теб безкрайно чезна —
междинна гара ти не си...
ти сякаш си дълбока
бездна,
единствена — в
която ме гори
сълзата на
метежното летенене,
където
чувствам се щастлив,
ъгливо
мое противостоене,
по
неже с теб съм още жив,
а твоето присъствие е огън...
И огнена е
нашата любов, нали,
в която аз —
без теб не мога,
а също и без
мене — ти...

В ТЕБ

*В очите ти, които имаш,
а други нямат като теб —
зелените треви на светлината,
аз виждам теб и само теб...*

*И в каменната красота, която нямаш
и никой няма освен теб —
сапфирения блясък на луната,
аз виждам теб и само теб...*

*В походката, в която имаш,
а други нямат като теб —
свенливото звънтене на щурец,
аз виждам теб и само теб...*

*И в устните, в които нямаш,
което никой няма освен теб —
вълшебно тайнство на венец,
аз виждам теб и само теб...*

*Аз виждам теб и само теб...
И няма никаква подобна плът,
в която да съм чист като светец,
тъй както за последен път...*

ДОКАЖИ

*Докажи, че си с мен!
Докажи, че си моя...
Аз съм женен ерген, взел направо завоя.*

*Ако имам съдба — нека бъде добрата!
Ако вярвам в жена — нека бъде в самата!*

*Ако нямам късмет — нека имам ракия!
Ако бъда поет — нека бъда месия!*

*Докажи, че си с мен!
Докажи, че те имам...
И бъди — всеки ден, а нощта — аз я взимам.*

ИНСАЙТ

*Намерих те.
Не искам да те губя.
Светец да съм — не мога и без теб.
А можех в друга да се влюбя...
А можех ли?
Наоколо е степ.
Бъди и остани такава,
дори когато съм сгрешил,
дори когато невъзможно става
да те намразя,
от любов препил!*

МЕЖДУ ДВЕ РОЗИ

*Между две изящни рози съществувам...
И се любувам на кактуса,
от който съм сътворен...
Моля се нощ и ден на боговете си —
от зли мълви да бъда пощаден.
Разцъфват зимните ми приказки
сред хладината на бездушни взорове.
Прозорците на моя дом — залостени,
отблъскват бурени и чворове...
Скрижали на гнева ми неподавен —
избликват горестните ми мечти.
Градът отдавна ме забрави,
но вратата в гърдите ми тупти —
че някога, заклещен сред бездария,
сред пасмина от нарциси безбожни —
ще дойде ред на моята пледоария
и мислите ми — тягостно тревожни,
където ангели и дяволи пируват,
с потири сребърни в ръце,
и някак идилично се любуват
на стиховете прокълнати на Валери.
Между две изящни рози съществувам,
неимоверно щастие у мен искри...
Боя се, имам повод да ликувам!
Поетът няма право да мълчи.*

МАДОНА

На Ив...

*Не знам къде, кога и как —
разбрах, че някой ме обикна...
Залитнал бях, преплитах крак,
опитвах се със себе си да свикна.*

*Но вече знам — това е Тя —
това е образът ѝ дожадуван —
от плът и кръв, като съдба,
насън — наяве пророкуван...*

*Коя, каква — двуполюсна Мадона на мечтите...
И треска нощна в утринта —
жена,
с на Богородица очите...*

*Но свършва ли с това животът?
Нима е щастие да си щастлив,
щом всеки миг е точна нота
и щом светът е тъй фалшив...*

*Суетно е да вярвам в чудесата.
Банално е да бъда вече влюбен.
А може би, досущ като децата —
в душата си откривам замък буден...*

*Да бъде тази сребърна луна.
И нека кучетата лаят — може!*

*Това е неизбежната межда,
в която чувствам, че Те има, Боже!*

ЕКСХИБИЦИОНИСТИЧНО

*Рани ме.
И ще си тръгнеш.
Ще мислиш, че съм дивеч устрелен.
Ще мислиш, че с късмета ми е свършено,
че вече си „на чисто“ с мен...
Но аз ще бъда само повален,
и ще разперя пак криле,
ще полетя към слънцето и ще възкръсна,
ще се завърна в твойто битие...*

*Какво ли още щях да скрия,
освен —
разстрел от друг пишман авджия?
А кой ще съм,
ще знае ли гората,
ще знаят ли на вятъра листата?
Не искам никого в душата си,
щом пак се втренчвам в небесата
и виждам в гибелта си ореол...*

*И не забравяй, че съм гневен и навъсен!
И не забравяй, че съм син на земеръса!
И няма да променям своя пол!
...Обичаш ли да слушаш рокендрол?!*

СЪРДЕЧНО ЗАТИШИЕ

*По мъжки с живота, с нескрита охота — губя
разум и сила.*

И не вярвам в сълзите ти, мила...

*Твърде скоро, твърде отскоро, окончателно спрях да
говоря.*

И не говоря — за да не спорим!

*Това е то — орис — печален и в горест,
залитнах по пътя към ада!*

Търсех пощада.

Търсех награда —

*за онези безброй облаци сини,
за онази изящна жертвена клада*

*в нашия приказен рай,
в нашите десетки съвместни години...*

В гнева си — заплюй ме,

маскирана — викай,

разкажи на всички — колко съм „Господин Никой“!

И не плачи, скъпа!

Лудост.

Бях безпощаден.

*Бях до възнемога отдаден и по пътя не срещнах
чудо,*

не затворих първата глава на безкрая,

нито буркани с компот,

*и не изпрах нито една кирлива риза, както в
казармата...*

Криза!

Голташка кесия.

Дори и в просия — ще остана спокоен.

Ще си тръгна без ропот,

ще си тръгна без похот —

развенчан непокварен,

*изсърбал попарата.
Хлопа черната сврака.*

Наздраве!

*Ето я — последна — гарата — сторена и
непреодолима!*

*Здрач капе над двама ни диво. За всеки — доза
отрова.*

*Живо — блесва слънце и грейва пъклен копнежът
да диплим наесен чеиза, като сърдечни затишия...*

*Как да опиша в тези каканижия
онази лепкава киша, която ме нищи...*

*Приклеквам по пътя бездомен,
като куче, което отронва хрип и се бои да излае!*

ДИАБОЛИСТИЧНО

*Часът на призраци настъпи.
Навън е приказна луна...
Вампири са звездите тъни,
кинжал е моята душа.*

*И Дракулът ще се събуди скоро
в кошмара на разсъмването ми...
Ноцта кълве от нас отрова.
Преграчват първите петли.*

*И сбъдват се проклетия петнисти.
И черни сенки вред пълзят.
Възкръсват всички антихристи.
Очаквахме ли този маскарад?*

*Не — в твоя чест ще го накажа!
Зъл демон мога да съм аз.
Красавицата — зърна ли — ще се покажа!
Звяр бях, но принц съм в този час.*

РАПОРТ

*Уважаема Нова Любов,
нямам сили да кажа — последна,
аз съм чепатият Валери Иванов —
твоя вещ — много вехта и ценна...
Аз съм малката вещица зла,
гдето мъжки одежди открадна
от проклетата своя съдба —
травеститно перверзна и гадна.
През зъби казах всичко дотук.
Не е време за смугла тирада.
Сам съм — между листа и тук.
Всичко друго, любима, отпада!
Изневяра?
Къде и кога?!
Да вярвам ли в сълзи наяве...
Вярвам само на свестна жена.
На безчестни — не вярвам!
Наздраве!
Нека джин евтин пия в луда забрава!
Нека дупча с тютюн скъп своя дроб!
Рапортувам:
„При тебе оставам!“...
Изкопай ми безупречен гроб!*

ВЛАДЕТЕЛ

*Развиделява се.
Петлите пеят.
В банята — чучурът капе...
Недоимъкът на евроинтеграцията.
Понеже сме на „ти“ с приватизацията,
аз си връщам старите имоти:
Вяра,
Гордост,
Свобода
и Чест.
И още днес се превръщам в частен субект,
с независима воля
и здрав интелект.
И в частност,
дължа да заявя:
„Обикнах друга жена!“
Изневерих на традицията.
Наруших кондицията.
Имам право да съгреша с добродетел!
Имам право да бъда владетел!*

НЯКОГА

*Някога...
ще те обикна... както някога,
ще се превърна в някого,
когото си обичала — неистово и силно,
до полуда...
И някогашната любов ще лумне вулканично някъде,
при някой или някоя,
които с плам и хищна страст ще ни прегръщат.
И ако спомените могат да се връщат,
и ако пак пожар от обич ни погълне,
то — някога и някъде,
след някого,
за няколкото мига заедно,
от някогашното — омраза ще покълне.*

ЩЕ ПАДНА

*Ще ме отвее листопадът може би,
гнездо ще свия надалече,
ще се изгубят твоите очи,
ти няма да си моя вече.*

*По бледия капчук на есента
сърцето ми едва ще бие,
ще бродя из сокаците в нощта
и като звяр душата ми ще вие.*

*Ще будя съжаление и гняв
в тълпата — жадна за мълва,
ще чезне разумът ми здрав
в носталгия по любимата жена.*

*Но пак ще съм солен и лют
/навярно, по традиция — с хрема/,
че ти си ме превърнала на шут —
банално отегчителен бохема.*

*Чемерено смехът ми ще кънти
по всички необяти на Всемира,
че слънцето без теб блести
в прозореца на моята квартира.*

*Горчиво ще проклинам ориста
и болката ще ме превръща в жест.
И някъде ще падна — под звезда —
без дом, без обич и без чест...*

РАЗДЯЛА

*„Толкоз пътища бели,
само пътя към тебе е черен.“*

Г.

Джагаров

*И започва всичко отново.
Две протегнати длани —
острие на кинжал,
две жестоки очи от олово.
Това съхрани любовта ни.
И дъждът, заръмял...
Аз потеглям с две луни през нощта
и не знам дали ще се спра,
и дали ще почина дори...
И дъждът, заръмял...
А прииждат дни и недели, години...
Дъжд вали и нехае,
че сме мокри до кости почти.
Знам, че черният път ме очаква,
но към тебе бях тръгнал по бял!*

ПРОШКА

*Прости ми,
искам да се върна —
да ти призная тежкия си грях
и с парещи ръце да те прегърна...
Прости ми,
че не те разбрах.*

*Прости ми,
че не исках да се върнеш —
да ми признаеш тежкия си грях
и с парещи ръце да ме прегърнеш...
Прости ми,
че не те желях.*

*Прости ми,
но това е невъзможно —
потънах в своя необят.
Намразих те, почти безбожно...
Щастлив съм
в новия си свят.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.